

ржце мечоветъ си. Положението бѣше почти безнадежно. Силата оставаше къмъ Куриациитъ. Римлянитъ се дръпнаха назадъ, умълчаха се, загледаха се въ ужасъ, а нѣкои по-слабодушни удариха на бѣгъ, за да не паднатъ въ пленъ. Императоръ Тулъ Хостилий яздише съ изкривено отъ злоба лице и дърпаше до болка юздитъ на коня си.

Умътъ на последния отъ Хорациитъ работѣше трескаво. Той разбра, че съ сила не ще може да победи своитъ трима противници. И си спомни, че гдето силата не помага, хитростъта може да направи чудеса.

И когато никой не очакваше, последниятъ отъ Хорациитъ се обърна и хукна съ все сили къмъ своитъ войски. Какво е това? Уплаха? Нима тоя позоръ ще остане за вѣчни времена върху войскитъ на Римъ? Тия хиляди мжже съ загорѣли лица, опънати мускули, въоръжени съ мечове, копия и щитове, покрити съ желѣзни ризници, сега стоеха нѣми, бледи, съ свити отъ мжка сърдца, готови следния мигъ да се понесатъ обратно и да подирятъ чрезъ бързината на нозетъ си спасение... А воинитъ отъ Алба зареваха отново по-силно отъ всѣкога. Задрънкаха победоносно оржжията си и преднитъ редици се спустнаха, за да пресѣкатъ пѣтя на победенитъ уплашени и смразени римляни. Макаръ и ранени, тримата Куриации последваха бѣглеца, за да го догонятъ и прободатъ. Но римлянинътъ не бѣше засегнатъ и бѣгаше като котка. Единъ следъ други на около двадесетъ крачки напръгаха последни сили да го стигнатъ враговетъ му, сега тържествуващи надъ позорния бѣглецъ. Най-леко ранениятъ бѣгаше напредъ, прободениятъ въ бедрото се влачеше последенъ. Римскитъ войски безмълвно очакваха своята гибель и проклинаха недостойния Хораций...

Изведнѣжъ стана нѣщо неочаквано. Последниятъ отъ Хорациитъ внезапно се обърна, втурна се право къмъ първия свой противникъ и, докато той се съвземе,